

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. ledna 2025 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Kamily Elsnicové a soudců Mgr. Davida Protivy a JUDr. Heleny Kutzlerové odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum] v [obec], bytem [adresa], t. č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici Praha Pankrác, a odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, podané v neprospěch jmenovaného obžalovaného, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2024 č. j. 4 T 3/2024-1635 a rozhodl

takto:

I.

Z podnětu odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze se napadený rozsudek zrušuje podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu v celém rozsahu.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se ohledně obžalovaného [jméno] [příjmení] znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], bez zaměstnání, trvale bytem [adresa], t. č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici Praha Pankrác,

je vinen, že

poté, co dne 24. 2. 2022 čelní představitelé Ruské federace s rozhodující pravomocí z území Ruské federace, Běloruska a ukrajinských regionů v Doněcké a Luhanské oblasti s dočasným uspořádáním místní samosprávy, které samy sebe deklarovaly jako tzv. Doněckou lidovou republiku a tzv. Luhanskou lidovou republiku, v rozporu s mezinárodním humanitárním právem a za porušení pravidel mezinárodního práva ozbrojených konfliktů, tedy v rozporu s Haagskými a Ženevskými úmluvami, provedli ozbrojený vojenský vpád na území republiky

Ukrajiny, která byla v důsledku tohoto vpádu nucena vyhlásit válečný stav, reagovat protiofenzivou, diverzními akcemi a zřízením dobrovolnických ozbrojených praporů,

jako občan České republiky dne 12. 3. 2022 vycestoval z území České republiky přes Polsko na území Ukrajiny do Kyjeva, kde v rozporu s ust. § 34 odst. 1 zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti, ve znění pozdějších předpisů, aniž by měl souhlas prezidenta republiky, vstoupil do Karpatské Siče, která je jako dobrovolnický ozbrojený batalion se strukturou velení se vztahy nadřízenosti a podřízenosti s rozdělením úkolů podřízena Silám teritoriální obrany Ozbrojených sil Ukrajiny, v rámci níž byl vyzbrojen, prodělal základní výcvik a následně se se skupinou o počtu 11 dobrovolníků, která byla pod jeho velením, přesunul ze základny v Kyjevě do měst Irpiň a Buča, kde měli za úkol hlídkovat v zákopech, provádět tzv. začistiřovací operace v místech zasažených bojovými operacemi ukrajinských a ruských vojsk a střežit na tzv. checkpointech, kde v rámci plnění přidělených rozkazů, ale i ve svém volnu si opakovaně přivlastnil v místech, která byla zasažena bojovými operacemi, cizí věci padlých vojáků či civilního obyvatelstva z různých objektů v lokalitách a nejbližším okolí měst Irpiň, Buča a Hostomel, a to nejméně dva červené barety speciálních jednotek, prsten nezjištěného druhu kovu s kamenem, jeden zlatý investiční slitek v hodnotě 360 USD, osm investičních slitků ze stříbra v hodnotě 160 USD, a další přesně nezjištěné množství šperků z různých materiálů a různých druhů a investičních slitků a mincí z bílého a žlutého kovu do celkové hmotnosti cca 0,5 kg, přesně nezjištěnou výši finanční hotovosti ukrajinských hřiven a ruských rublů, hodinky s velkým ciferníkem, dýchací masku v hodnotě 2 500 Kč z na zemi zničeného letadla Antonov- 225, vojenskou kulatou nášivku s nápisem v azbuce a vyobrazenou pohádkovou postavou se zbraní v ruce, sluneční brýle zn. Gucci z uniformy padlého ruského vojáka blíže nezjištěné hodnoty, čtečku knih zn. Pocket 614 v modrém pouzdře o hodnotě 500 Kč, krátkou střelnou zbraň zn. Makarov, zelený lovecký nůž, sluneční brýle nezj. značky o hodnotě 100 Kč, dvě bankovky o nominální hodnotě 1 USD, pouzdro od brýlí Ray – Ban a krabici s logem zn. Apple s nezjištěným obsahem,

přičemž obžalovaný svoje jednání zčásti dokumentoval a ukládal si na svůj mobilní telefon zn. Huawei P40, černé barvy, IMEI 1: 863725041379460, IMEI 2: 863725041387463, načež byl obžalovaný v souvislosti s podezřením z plnění dne 5. 4. 2022 bezpečnostními složkami Ukrajiny zadržen a po propuštění dne 8. 4. 2022 vycestoval z území Ukrajiny zpět do České republiky,

přitom uvedené věci si ponechal pro vlastní potřebu a dále s nimi nakládal jako s věcmi vlastními, aniž by se jednalo o mezinárodním právem uznanou rekvizici věcí pro válečnou potřebu, čímž jednal v rozporu s čl. 47 Úmluvy o zákonech a obyčejích války pozemní z roku 1907 (tzv. IV. Haagská úmluva) a čl. 33 Ženevské úmluvy o ochraně civilních osob za války, která byla s ostatními Ženevskými úmluvami vyhlášena pod č. 65/1954 Sb., ačkoliv se základními pravidly mezinárodního humanitárního práva byl obžalovaný jako bývalý voják z povolání [ulice] České republiky seznámen,

tedy

- jako občan České republiky v rozporu s jiným právním předpisem konal službu v ozbrojených silách jiného státu
- v místech postižených válečnými operacemi okrádal padlé a jinak si присvojoval cizí věc,

čímž spáchal

- přečin služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 odst. 1 trestního zákoníku
- zvlášť závažný zločin plnění v prostoru válečných operací podle § 414 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 414 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 (osmi) let.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se ukládá ochranné opatření, a to zabránění věci – 1 ks zásobníku pro útočnou pušku typu CZ805 [příjmení] ráže 5.56x45 NATO pro 30 nábojů.

II.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] proti napadenému rozsudku zamítá.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem Městského soudu v Praze (dále také jen, „soud prvního stupně nebo městský soud“) byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným, že poté, co dne 24. 2. 2022 čelní představitelé Ruské federace s rozhodující pravomocí z území Ruské federace, Běloruska a ukrajinských regionů v Doněcké a Luhanské oblasti s dočasným uspořádáním místní samosprávy, které samy sebe deklarovaly jako tzv. Doněckou lidovou republiku a tzv. Luhanskou lidovou republiku, v rozporu s mezinárodním humanitárním právem a za porušení pravidel mezinárodního práva ozbrojených konfliktů, tedy v rozporu s Haagskými a Ženevskými úmluvami, provedli ozbrojený vojenský vpád na území republiky Ukrajiny, která byla v důsledku tohoto vpádu nucena vyhlásit válečný stav, reagovat protiofenzivou, diverzními akcemi a zřízením dobrovolnických ozbrojených praporů, jako občan České republiky dne 12. 3. 2022 vycestoval z území České republiky přes Polsko na území Ukrajiny do Kyjeva, kde v rozporu s ust. § 34 odst. 1 zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti, ve znění pozdějších předpisů, aniž by měl souhlas prezidenta republiky, vstoupil do Karpatské Siče, která je jako dobrovolnický ozbrojený batalion se strukturou velení se vztahy nadřízenosti a podřízenosti s rozdělením úkolů podřízena Silám teritoriální obrany Ozbrojených sil Ukrajiny, v rámci níž byl vyzbrojen, prodělal základní výcvik a následně se se skupinou o počtu 11 dobrovolníků, která byla pod jeho velením, přesunul ze základny v Kyjevě do měst Irpiň a Buča, kde měli za úkol hlídkovat v zákopech, provádět tzv. začistiřovací operace v místech zasažených bojovými operacemi ukrajinských a ruských vojsk a střežit na tzv. checkpointech, kde v rámci plnění přidělených rozkazů, ale i ve svém volnu si opakovaně přivlastnil v místech, která byla zasažena bojovými operacemi, cizí věci padlých vojáků či civilního obyvatelstva z různých objektů v lokalitách a nejbližším okolí měst Irpiň, Buča a Hostomel, a to nejméně dva červené barety speciálních jednotek, prsten nezjištěného druhu kovu s kamenem, jeden zlatý investiční slítek v hodnotě 360 USD, osm investičních slitků ze stříbra v hodnotě 160 USD, a další přesně nezjištěné množství šperků z různých materiálů a různých druhů a investičních slitků a mincí z bílého a žlutého kovu do celkové hmotnosti cca 0,5 kg, přesně nezjištěnou výši finanční hotovosti ukrajinských hřiven a ruských rublů, hodinky s velkým ciferníkem, dýchací masku v hodnotě 2.500 Kč z na zemi zničeného letadla Antonov -225, vojenskou kulatou nášivku s nápisem v azbuce a vyobrazenou pohádkovou postavou se zbraní v ruce, sluneční brýle zn. Gucci z uniformy padlého ruského vojáka blíže nezjištěné hodnoty, čtečku knih zn. Pocket 614 v modrém pouzdře o hodnotě 500 Kč, krátkou střelnou zbraň zn. Makarov, zelený lovecký nůž, sluneční brýle nezj. značky o hodnotě 100 Kč, dvě bankovky o nominální hodnotě 1 USD, pouzdro od brýlí Ray – Ban a krabici s logem zn. Apple s nezjištěným obsahem, přičemž obžalovaný svoje jednání zčásti dokumentoval a ukládal si na svůj mobilní telefon zn. Huawei P40, černé barvy, IMEI 1: 863725041379460, IMEI 2: 863725041387463, načež byl obžalovaný v souvislosti s podezřením z plnění dne 5. 4. 2022 bezpečnostními složkami Ukrajiny zadržen a po propuštění dne 8. 4. 2022 vycestoval z území Ukrajiny zpět do České republiky, přitom uvedené věci si ponechal pro vlastní potřebu a dále s nimi nakládal jako s věcmi

vlastními, aniž by se jednalo o mezinárodním právem uznanou rekvizici věcí pro válečnou potřebu, čímž jednal v rozporu s čl. 47 Úmluvy o zákonech a obyčejích války pozemní z roku 1907 (tzv. IV. Haagská úmluva) a čl. 33 Ženevské úmluvy o ochraně civilních osob za války, která byla s ostatními Ženevskými úmluvami vyhlášena pod č. 65/1954 Sb., ačkoliv se základními pravidly mezinárodního humanitárního práva byl obžalovaný jako bývalý voják z povolání Armády České republiky seznámen.

2. Shora popsané jednání soud prvního stupně podřadil pod skutkovou podstatu zvláště závažného zločinu plenění v prostoru válečných operací podle § 414 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

3. Za trestný čin, jímž takto byl uznán vinným, prvostupňový soud uložil obžalovanému podle § 414 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve spojení s § 58 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání sedmi roků. Pro jeho výkon zařadil obžalovaného podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku do věznice s ostrahou.

4. Napadený rozsudek obsahuje rovněž výrok o ochranném opatření. V jeho rámci soud prvního stupně vyslovil podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku zabránění věci – 1 ks zásobníku pro útočnou pušku typu CZ805 BREN ráže 5.56x45 NATO pro 30 nábojů.

5. Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě odvolání, které zaměřil do výroků o vině a trestu. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v [obec] zaměřil své odvolání do výroků o vině a trestu v neprospěch obžalovaného. Odvolání byla odůvodněna následovně.

6. První okruh námitek obžalovaný směřuje do užití právní kvalifikace zločinu plenění v prostoru válečných operací ve smyslu ustanovení § 414 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Namítá, že v projednávané věci šlo o konflikt mezi okupačními jednotkami Ruské federace a jednotkami dobrovolníků alokovaných (byť po relativně organizovaných skupinách) na bojištích, resp. v zázemí mimo rámec pravidelné ukrajinské armády. Vzhledem ke všem okolnostem střetů těchto dvou sil tak, jak vyplynuly na jedné straně z výpovědi obžalovaného a na druhé straně jsou podporovány rozsáhlým dokazováním, není možno tyto „operace“ subsumovat pod pojem „prostor válečných operací“ podle užití právní kvalifikace. I s ohledem na argumentaci, kterou uplatnil již v nalézacím řízení, měl soud prvního stupně užít mírnější právní kvalifikaci podle § 205 odst. 4 písm. b) trestního zákoníku. I v těchto souvislostech lze pro tuto právní kvalifikaci využít materiální význam argumentace městského soudu stran tzv. zániku trestnosti té části jednání obžalovaného kvalifikované jako služba v cizích ozbrojených silách podle § 321 odst. 1 trestního zákoníku.

7. Dalším okruh námitek obžalovaný směřuje do výše a druhu uloženého trestu pro případ, že by výše uvedené odvolací námitky byly vyslyšeny, ale i pro případ právní kvalifikace stávající. Obžalovaný předkládá tezi, zda všechny mimořádné okolnosti, které do jisté míry vnímá i městský soud a reflektuje je ve svém procesním postupu při ukládání trestu, související jednak se širšími okolnostmi a konkrétními faktickými místními podmínkami konfliktu, jednáním samotného obžalovaného vč. jeho motivace, osobou obžalovaného, včetně jeho aktuálního postoje k věci – zcela zjevně v duchu zásad prevence a výchovy trestního řízení od počátku přípravného řízení, dílem i na počátku hlavního líčení, s prvky „bagatelizace“ krystalizuje až k „pokání“ navazující na dokazování provedené u hlavního líčení před městským soudem, nemůže vést až k zániku trestnosti jednání obžalovaného jako celku.

8. S odkazem na výše uvedené argumenty obžalovaný uzavřel své odvolání návrhem, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil a návazně příslušným procesním způsobem podanému odvolání vyhověl, kdy nechává na úvaze odvolacího soudu, zda tak učiní sám nebo věc vrátí soudu prvního stupně.

9. Obžalovaný se prostřednictvím svého obhájce rovněž vyjádřil k odvolání státního zástupce, kdy uvedl, že postup soudu prvního stupně, který směřoval k mimořádnému snížení trestu odnětí

svobody, vítá, nicméně namítá, že soud prvního stupně zůstal, v půli cesty“. Odkazuje na argumentaci soudu prvního stupně ohledně aplikace ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku u přečinu podle § 321 odst. 1 trestního zákoníku, kdy k témuž závěru lze dospět i úvahou o absenci zavinění, které v dané věci musí být ve formě úmyslu. Poukazuje na výjimečné okolnosti tohoto konkrétního případu, kdy matka obžalovaného je Ukrajinka a obžalovaný byl motivován snahou pomoci zemi jeho předků. Pokud obžalovaný spoléhal na právně problematický, ale přesto exaktně formulovaný příslib beztrestnosti ze strany politických představitelů domovského státu, pak lze hovořit nanejvýše o nedbalostní formě zavinění. Státní zástupce při hodnocení osoby obžalovaného aplikuje obecná standartní kritéria, ne konkrétní věc, kterou sám označuje za průlomovou z hlediska justiční praxe, aniž by reflektoval zcela výjimečné okolnosti pobytu a operační činnosti obžalovaného, na které jej jako člověka nemůže připravit ani služba v Armádě ČR, která byla krátká a v mírové době.

10. Pokud státní zástupce hodnotí osobu obžalovaného, uplatňuje zásadní výhradu, že takto činí, aniž by bylo provedeno znalecké zkoumání osobnosti obžalovaného. V tomto směru při veřejném zasedání učinil i důkazní návrh, aby byl obžalovaný podroben znaleckému vyšetření ze strany znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Rovněž nesouhlasí s formálním přístupem státního zástupce při hodnocení poměrů obžalovaného. Nesouhlasí rovněž s polemikou státního zástupce ve vztahu k závěrům soudu prvního stupně, kde popisuje vývoj postoje obžalovaného ke spáchané trestné činnosti, která jednoznačně svědčí o postupném naplňování výchovného účelu trestního řízení. Poukazuje i na chybějící relevantní skutečnosti ve zprávách trestních orgánů Ukrajiny, což je v rozporu se svědeckými výpověďmi.

11. Učinil návrh, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil a návazně věc vrátil soudu prvního stupně. Pokud odvolání obžalovaného nebude vyhověno, navrhuje, aby odvolací soud odvolání státního zástupce zamítl postupem podle § 256 trestního řádu.

12. Odvolání státního zástupce, podané v zákonné lhůtě, směřuje do výroků o vině a trestu, a to v neprospěch obžalovaného. Státní zástupce nejprve konstatuje, že skutkový děj a jeho dílčí úpravy oproti podané obžalobě považuje za zcela správné a odpovídající provedenému dokazování. Ve vztahu ke zločinu plenění v prostoru válečných operací podle § 414 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se plně ztotožňuje ze závěry soudu prvního stupně, na základě kterých dospěl k závěru, že se obžalovaný tohoto trestného činu dopustil. Soud prvního stupně velmi podrobně v napadeném rozsudku uvedl, které skutečnosti z jednotlivých výpovědí považuje za podstatné, proč jim uvěřil a následně je hodnotil velmi podrobně, a to i ve vztahu k provedeným listinným důkazům. Totožné závěry lze vtáhnout i k přečinu služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 odst. 1 trestního zákoníku, neboť dokazování k tomuto trestnému činu bylo rovněž provedeno ve zcela dostatečném rozsahu, přičemž soud prvního stupně uzavřel, že po formální stránce má znaky tohoto přečinu za naplněné.

13. Státní zástupce nesouhlasí s tím, že soud prvního stupně nedovodil trestní odpovědnost obžalovaného u tohoto přečinu. Na rozdíl od soudu prvního stupně nedospěl k závěru, že by jednání obžalovaného u uvedeného přečinu naplňovalo jen formální protiprávnost a že by se s ohledem na argumentaci soudu prvního stupně jednalo jen o jednání, které není závažné, resp. že by materiální korektiv toto jednání deklasoval z hlediska spodní hranice trestnosti uvedeného přečinu na jednání, které neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty s ohledem na stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301 /2021 II. Státní zástupce jednání obžalovaného považuje za společensky škodlivé, u kterého nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle mimotrestních norem.

14. Dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody postupem podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku. Uvedené ustanovení je nepochybně projevem a prostředkem soudcovské individualizace trestu, na druhou stranu musí být přesvědčivě uvedeno, proč tento výjimečný institut byl aplikován, což napadené rozhodnutí neobsahuje.

15. Konkrétní námitky - argumenty státního zástupce budou uvedeny, případně rozvinuty v navazujících částech odůvodnění tohoto rozsudku, proto odvolací soud nevidí smysl v tom je v této části odůvodnění popisovat, kdy postačí uvést výše uvedené okruhy námitek, které státní zástupce uplatnil v opravném prostředku.

16. Učinil návrh, aby Vrchní soud v Praze zrušil napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu ve výroku o vině a trestu pro porušení ustanovení trestního zákona a aby podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že za zachování popisu skutku z napadeného rozsudku obžalovaného nově uzná vinným z přečinu služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 odst. 1 trestního zákoníku a ze zločinu plenění v prostoru válečných operací podle § 414 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a obžalovanému podle § 414 odst. 1 trestního zákoníku za podmínek § 43 odst. 1 trestního zákoníku uloží úhrnný trest odnětí svobody v trvání deseti let, pro který se podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou. Při veřejném zasedání dále navrhl, aby odvolací soud podané odvolání obžalovaného zamítl postupem podle § 256 trestního řádu.

17. Vrchní soud v Praze z podnětu řádně a včas podaných odvolání státního zástupce a obžalovaného přezkoumal postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to zejména z hlediska vytýkaných vad. Přezkoumával proto napadený rozsudek v celém rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že odvolání státního zástupce je důvodné (byť se odvolací soud neztotožnil s navrhovanou výměrou nepodmíněného trestu odnětí svobody) a odvolání obžalovaného je nedůvodné.

18. V řízení předcházejícím napadenému rozsudku odvolací soud neshledal vady, natož takové, které by měly mít za následek zrušení daného rozsudku a vrácení věci zpět do nalézacího, případně dokonce přípravného řízení. Policejní orgány, dozorující státní zástupce i soud prvního stupně respektovaly všechna podstatná procesní pravidla upravující přípravné i nalézací řízení, a to včetně těch, jejichž smyslem a účelem je zajištění práva obžalovaného na obhajobu a řádné objasnění věci.

19. Z právě uvedeného mimo jiné plyne, že soud prvního stupně provedl dokazování v takovém rozsahu, aby ve vztahu ke všem otázkám podstatným pro trestní odpovědnost obžalovaného zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu ukládá § 2 odst. 5 trestního řádu. Pokud zamítl návrhy obžalovaného na doplnění dokazování, pak takový svůj postup také srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil. Pokud obžalovaný v průběhu odvolacího řízení navrhl vypracovat znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie na zhodnocení své osoby, považoval odvolací soud tento důkazní návrh za nadbytečný. Zde je nutné konstatovat, že tento důkazní návrh vznesl obžalovaný v reakci na argumentaci státního zástupce, ve které hodnotil osobu obžalovaného. Odvolací soud obžalovaného upozorňuje, že orgán činný v trestním řízení přibere znalce, je-li k objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení třeba odborných znalostí, což v případě osoby obžalovaného není v dané věci potřebné. Pro zhodnocení osoby obžalovaného ve smyslu § 39 odst. 2 trestního zákoníku není v daném případě nutné zkoumat jeho duševní stav, zejména pokud se tohoto zkoumání obžalovaný domáhá toliko z důvodu nesouhlasu s hodnocením své osoby ze strany státního zástupce.

20. Na tomto místě je třeba v obecné rovině připomenout, že pokud soud prvního stupně uskuteční úplné dokazování, provedené důkazy hodnotí postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu a učiní logicky odůvodněná skutková zjištění, pak odvolací soud, který sám neprovede významnější dokazování, je tímto hodnocením ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu vázán a není oprávněn do něj zasahovat. Posledně označené zákonné ustanovení je vyústěním a konkretizací zásad ústnosti a bezprostřednosti coby významných pravidel trestního procesu a zdůrazňuje, že provádění a hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně jako soudu nalézacího.

21. Vzhledem ke skutečnostem uvedeným v předešlých dvou bodech odůvodnění tohoto rozhodnutí a také okolnosti, že žádný z odvolatelů nevznesl ke skutkovým závěrům soudu prvního

stupně výhrady v tom smyslu, že by neměly oporu v provedených důkazech či by nebyly výsledkem jejich řádného zhodnocení, lze stran těchto skutkových závěrů beze zbytku odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, v němž je dostatečně a v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu vysvětleno, které okolnosti a na základě jakých důkazů vzal soud prvního stupně za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a z jakých důvodů zamítl návrhy obhajoby na doplnění dokazování. Odvolací soud by totiž jen a pouze opakoval skutečnosti již dostatečně podrobně vysvětlené, což by jistě postrádalo jakýkoli rozumný smysl. Pokud obžalovaný namítl, že zprávy trestních orgánů Ukrajiny neobsahují skutečnosti, se kterými argumentuje soud prvního stupně, je nutné uvést, že i s touto obhajobou se důsledně soud prvního stupně vypořádal, kdy postačí odkázat na body 82. až 94. odůvodnění napadeného rozsudku.

22. Skutkovým zjištěním obsaženým ve výroku napadeného rozsudku, při jejichž konstrukci nedošlo k pochybením a které mají podklad ve výsledcích provedeného dokazování, pak pouze částečně odpovídá i právní kvalifikace zvolená soudem prvního stupně (míněno ve vztahu ke zvlášť závažnému zločinu). Odvolací soud se tedy neztotožnil s právním názorem soudu prvního stupně, že, „za situace, kdy Česká republika oficiálně v rámci své zahraniční politiky opakovaně a veřejně vyjádřila svoji podporu v ozbrojeném konfliktu Ruskou federací napadené Ukrajině, s ohledem na veřejná prohlášení čelních představitelů České republiky (tehdejšího prezidenta Miloše Zemana a premiéra Petra Fialy), kteří prohlásili, že dobrovolníci nebudou stíháni, je na místě v souladu právě s ust. subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku trestní odpovědnost obžalovaného přechínem služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 odst. 1 trestního zákoníku nedovodit. Stran argumentace o užití institutu subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku by bylo možno dokonce predikovat zájem České republiky na ubránění se Ukrajiny agresi Ruské federace, u níž reálně existovala a stále přetrvává obava z její možné expanze na území dalších států. S ohledem na výše uvedené tak soud právní kvalifikaci žalovaného skutku také podle § 321 odst. 1 trestního zákoníku nepoužil.“ Takový postup považoval soud prvního stupně za přiléhavý i za situace, kdy obžalovaný během svého působení na Ukrajině spáchal jiný, dokonce závažný trestný čin, což odůvodnil i tím, že, „z provedeného dokazování nevyplývá, že se záměrem se jakkoli obohatit na území Ukrajiny již přicestoval“.

23. Soud prvního stupně tímto postupem porušil ustanovení trestního zákona ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Odvolací soud akcentuje, že se ve vztahu k výše uvedenému postupu soudu prvního stupně plně ztotožnil s argumentací státního zástupce, kdy v tomto směru tuto argumentaci shledává přiléhavou, logickou a přesvědčivou. Z jejího obsahu vyjímá, případně doplňuje a upřesňuje následující podstatné skutečnosti.

24. Odvolací soud jednání obžalovaného, které zakládá právní kvalifikaci výše uvedeného přečinu, považuje za natolik společensky škodlivé, u kterého nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle mimotrestních norem, když státní zástupce správně zdůraznil, že odpovědnost podle mimotrestních norem ani nepřichází v úvahu, neboť správní právo a ani jiný právní předpis odpovídající přestupkové jednání nemá zakotveno. Pokud soud prvního stupně uvedl, že jednání obžalovaného nebylo primárně poháněno zjištěným úmyslem, tak tato skutečnost ovšem nemůže založit beztrestnost jednání obžalovaného u výše uvedeného přečinu, zvláště za situace, kdy byla souběžně dovozena trestní odpovědnost obžalovaného u zvlášť závažného zločinu podle § 414 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. I to, že český občan slouží ve spřátelené armádě cizího státu, který Česká republika politicky, morálně a materiálně podporuje, neznamená, že by nebylo namístě vyvozovat trestní odpovědnost a trestněprávní důsledky s ní spojené. Důvody pro užití subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku nelze v tomto případě dávat do souvislosti s tím, že Česká republika je na politické úrovni spojencem Ukrajiny. Společenskou škodlivost daného přečinu nelze posuzovat pouze v kontextu zahraniční politiky České republiky, neboť by to mohlo založit nerovnost mezi pachateli trestného činu podle § 321 trestního zákoníku a z toho vyplývající nikoliv nestranný postup orgánů činných v trestním řízení, což by narušovalo princip spravedlnosti a předvídatelnosti soudního rozhodování. Pokud by odvolací soud akceptoval

argumentaci soudu prvního stupně, mohlo by to ve svém důsledku vést k tomu, že společenská škodlivost toho kterého trestného činu by mohla být v budoucnu určována pouhým prohlášením politické reprezentace, což je stav, který je absolutně nepřipustný, neboť boří samotné základy právního státu. Lze tedy shrnout, že politická prohlášení o beztrestnosti určitého jednání nejsou pro orgány činné v trestním řízení závazné a ostatně nikdy být ani nemohou, neboť orgány činné v trestním řízení se řídí zákonem a vyhlášenými mezinárodními smlouvami, resp. musí postupovat v souladu s právním řádem, nikoli v souladu s politickým přáním, byť by bylo vedeno dobrými úmysly. V tomto směru je možné a příhodné poukázat na přísloví, že cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly (ušlechtilé záměry se mohou změnit ve svůj opak, což vytváření kasty privilegovaných pachatelů jednoznačně je). Žádná generální abolice osobám, které vstoupily do ukrajinských ozbrojených sil, ani přes politické proklamace, udělena nebyla.

25. Státní zástupce rovněž správně namítl, že obžalovaný si byl velmi dobře vědom toho, že není oprávněn vstoupit do cizích ozbrojených sil, avšak žádost o souhlas se vstupem do cizích ozbrojených sil prezidentu republiky nepodal, a přesto na Ukrajinu vycestoval, kde se připojil k dobrovolnickému ozbrojenému batalionu - Karpatské Siči. Přestože byl obžalovaný ochoten pomoci napadenému státu, nelze akceptovat, aby moc výkonná dala příslib pro futuro, že některé jednání je sice trestné, ale stíháno nebude. Soud prvního stupně neměl politická prohlášení brát vůbec v potaz, natož pak dávat politická prohlášení do souvislosti se subsidiaritou trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku, neboť tím nerespektoval princip dělby moci, tedy princip demokratického politického uspořádání spočívající v oddělení složek moci, kdy moc výkonná tímto prohlášením vstoupila do oblasti moci soudní a ve svém důsledku i do oblasti moci zákonodárné. Jakkoliv je namístě podporovat bezdůvodně napadený stát, přesto tato skutečnost nemůže znamenat, že moc soudní ustoupí ze základních demokratických zásad, na kterých je Česká republika vystavěna, a bude akceptovat, že moc výkonná dopředu slíbí beztrestnost všem potenciálním pachatelům. Zde je nutné akcentovat, že princip abolice je vystavěn na tom, že se jedná o dobrodíní prezidenta republiky, kterého je možné využít až po spáchání konkrétního trestného činu konkrétním pachatelem, kdy abolici nelze slibovat dopředu předem neurčitěmu okruhu pachatelů (alespoň ne ve státním zřízení, které ctí demokratické zásady).

26. Rovněž není namístě u trestné činnosti, která byla spáchána v jednočinném souběhu, dospět k závěru, že jeden trestný čin nebude trestný s ohledem na subsidiaritu trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku a u druhého trestného činu, byť přísnějšího, trestní odpovědnost dovodit, zvláště za situace, kdy obě stíhaná jednání se v popisu skutku prolínají a nelze je oddělit. Přechin služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 odst. 1 trestního zákoníku má znaky trvajících ohrožovacího trestného činu, neboť obžalovaný protiprávní stav udržoval po celou dobu svého působení v Karpatské Siči, zároveň se v této době dopustil další trestné činnosti, a to zvláště závažného zločinu plenění v prostoru válečných operací podle § 414 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Státní zástupce správně namítl, že rovněž tyto skutečnosti eliminují možnost užití subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Kritériem společenské škodlivosti je i ustanovení § 39 odst. 2 trestního zákoníku, podle kterého je nutno vzít v potaz mimo jiné i osobnost pachatele. Obžalovaný svého postavení příslušníka cizích ozbrojených sil zneužil ve prospěch svého obohacení na úkor osob zasažených ozbrojeným konfliktem tím, že se zmocňoval jejich věcí, které eufemisticky nazýval válečnou kořistí, což je zcela mimo rámec základních norem civilizované společnosti. Ani chování obžalovaného po spáchání trestné činnosti, tedy po jeho návratu do České republiky, nesvědčí o dostatečné nápravě obžalovaného, neboť jednání zlehčoval a nepřipouštěl, že by učinil něco protiprávního. Svého jednání započal litovat až v závěru nalézacího řízení, resp. účinnou lítost projevil až v řízení před odvolacím soudem, o čemž bude pojednáno dále.

27. V případě obžalovaného nevyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, v čem se jednání obžalovaného odlišuje od jednání typově obdobného zakládající naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 trestního zákoníku. Naplnění znaků

skutkové podstaty tohoto trestného činu ze strany obžalovaného nebylo ani podle odvolacího soudu nikterak výjimečné, je naopak zcela standardní, jak správně namítá státní zástupce, přičemž je nutné zdůraznit, že obžalovaný byl v minulosti vojákem z povolání, tedy byl seznámen se základními zásadami branné povinnosti, kdy si byl i vědom nutnosti požádat prezidenta republiky o souhlas se vstupem do cizích ozbrojených sil, což správně dovodil i soud prvního stupně.

28. Souhlas prezidenta republiky nelze vnímat jako „formalismus“, neboť je to právě odpovědnost vrchního velitele ozbrojených sil, aby nebyl předmětný souhlas udělen osobě, která je například seznámena s utajovanými skutečnostmi, jejichž vyzrazení v případě zajetí a mučení od agresora, který eufemisticky nazývá válku speciální operací, by mohlo ohrozit obranyschopnost České republiky.

29. Hranici, kdy je namístě uplatňovat trestní odpovědnost a trestněprávní důsledky s ní spojené u trestného činu služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 trestního zákoníku, nastavil zákonodárce zcela jasně, když uvedl, že souhlasu prezidenta republiky není třeba pouze tehdy, pokud se jedná o ozbrojené síly státu, který je členem mezinárodní organizace zajišťující společnou obranu proti napadení, již je Česká republika členem, což není případ Ukrajiny (viz § 34 odst. 3 in fine zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti, ve znění pozdějších předpisů).

30. Na druhou stranu, pokud odvolací soud neakceptoval užití ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku u výše uvedeného přečinu, nemohl vůbec uvažovat o akceptaci námítky obžalovaného, že subsidiaritu trestní represe lze souběžně aplikovat u zvláště závažného zločinu plnění v prostoru válečných operací podle § 414 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

31. Odvolací soud se rovněž neztotožnil s názorem obžalovaného, že v projednávané věci šlo o konflikt mezi okupačními jednotkami Ruské federace a jednotkami dobrovolníků alokovaných (byť po relativně organizovaných skupinách) na bojištích mimo rámec pravidelné ukrajinské armády. Vzhledem ke všem okolnostem střetů těchto dvou sil tak podle názoru obžalovaného není možné takovéto „operace“ subsumovat pod pojem „prostor válečných operací“. S touto obhajobou se již vypořádal soud prvního stupně, kdy i odvolací soud se plně ztotožňuje s tím (což ostatně plně vyplývá z komentářové literatury), že prostorem válečných operací se rozumí bojiště (místa přímého konfliktu) a na ně navazující území, kde dochází k soustředování vojsk, jejich přesunům či k dalším operacím bezprostředně souvisejících s bojovou činností. Vedle výše uvedeného prostor válečných operací zahrnuje rovněž místa válkou postižená, kde se projevují její negativní důsledky spočívající v bombardování či ostřelování (k tomu srov. ŠÁMAL, Pavel, RIZMAN, Stanislav, BOHUSLAV, Lukáš. § 414 (Plnění v prostoru válečných operací). In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4852). V řízení před soudem prvního stupně bylo bez pochybností prokázáno, že v době zahájení válečného konfliktu na Ukrajině byla města Irpiň, Buča a Hostomel a jejich okolí válkou postiženými oblastmi se značným množstvím padlých vojáků a usmrčeného civilního obyvatelstva. Toto platí i za situace, kdy se obžalovaný jednání spočívající v присvojení věcí v těchto místech dopustil až po vytlačení ruských vojsk (míněno tím, že obžalovaný se přímého střetu s vojsky agresora neúčastnil), neboť i v té době docházelo v daném prostoru k válečným operacím – bombardování, ostřelování a pokládání a případně zneškodňování nástražných výbušných prostředků.

32. Pokud obžalovaný namítá, že stíhané jednání by mělo být právně kvalifikováno jako trestný čin krádeže podle § 205 odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, tak s touto námitkou se již vypořádal soud prvního stupně, kdy se odvolací soud s touto argumentací zcela ztotožňuje, a proto postačí odkázat na bod 101. odůvodnění napadeného rozsudku.

33. Lze opětovně zkonstatovat, že odvolací soud ve shodně se soudem prvního stupně dopěl k závěru, že v posuzované věci není na základě uskutečněného dokazování pochyb o tom, že obžalovaný se dopustil jednání, které je uvedeno ve skutkové větě napadeného rozsudku. Právě uvedený skutkový závěr má spolehlivou oporu v celé řadě vzájemně korespondujících a na sebe

navazujících důkazů, které podrobně hodnotil již soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, kdy lze pro stručnost na toto odůvodnění plně odkázat.

34. Odvolací námitky obžalovaného nebyly shledány důvodnými. Na druhou stranu odvolací námitky státního zástupce spočívající v tom, že soud prvního stupně ve vztahu k přečinu podle § 321 odst. 1 trestního zákoníku chybně aplikoval ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku, byly shledány oprávněnými, a proto musel být napadený rozsudek odvolacím soudem ve výroku o vině zrušen. V návaznosti na to pak musel být zrušen i výrok o trestu (což nebyl jediný důvod pro zrušení tohoto výroku) a výrok o ochranném opatření, aby mohlo být učiněno ve vztahu k uvedeným výrokům rozhodnutí nové, jehož podstatou je i právní kvalifikace podle § 321 odst. 1 trestního zákoníku, resp. oproti prvostupňovému rozhodnutí přidání této právní kvalifikace, což si přirozeně vyžádalo nejen uložení přísnějšího trestu odnětí svobody, ale i vyhovění odvolání státního zástupce ve vztahu k aplikaci ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku.

35. Od právní kvalifikace jednání obžalovaného se odvíjí i sazba trestu odnětí svobody, jež ve smyslu § 414 odst. 1 trestního zákoníku činí osm až dvacet let odnětí svobody nebo výjimečný trest (výjimečným trestem se zde rozumí trest odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let) a ve smyslu § 321 odst. 1 trestního zákoníku činí až pět let odnětí svobody.

36. Odvolací soud si je vědom přísnosti trestní sazby obsažené v § 414 odst. 1 trestního zákoníku, nicméně je jí v zásadě vázán. Odchýlit by se od ní mohl jen za podmínek stanovených v ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku, kdy toto ustanovení aplikoval soud prvního stupně, svůj postup pouze velmi stručně odůvodnil zejména odkazem na polehčující okolnosti a přísností trestní sazby zvláště závažného zločinu, čímž porušil trestní zákon ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, neboť k použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku lze přistoupit jen při existenci výjimečných okolností, které ovšem v projednávané věci u obžalovaného nenastaly. V tomto směru tedy odvolací soud rovněž shledal odvolání státního zástupce důvodným.

37. Podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby tímto zákonem stanovené. Z uvedeného vyplývá, že pro postup podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku musí být kumulativně splněny tři podmínky, a to, že jsou zde určité okolnosti případu nebo poměry pachatele, které způsobují, že použití normální (nesnížené) sazby trestu odnětí svobody by bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, a přitom lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem odnětí svobody kratšího trvání.

38. Ustanovení § 58 odst. 1 trestního zákoníku je prostředkem soudcovské individualizace trestu a projevem depenalizace v trestním zákoníku. Citovaná právní úprava tedy soudu umožňuje zmírnit trest odnětí svobody, a řešit tak situaci, kdy vzhledem k okolnostem konkrétního případu a osobě pachatele představuje i vyměření trestu na samé dolní hranici zákonné sazby trestu odnětí svobody pro pachatele nepřiměřený trest. Trestní zákoník sice neváže postup podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku na „výjimečné“ okolnosti případu ani na „mimořádné“ poměry pachatele, ale již z názvu tohoto ustanovení je zřejmé, že půjde o mimořádné snížení trestu odnětí svobody, a nikoli o pravidelný postup soudu. Odvolací soud akcentuje výjimečný charakter tohoto ustanovení. Aplikaci § 58 odst. 1 trestního zákoníku zásadně nemohou odůvodnit standardní polehčující okolnosti na straně pachatele. Předpokladem pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby ve smyslu uvedeného ustanovení jsou takové okolnosti spáchaného činu či poměry pachatele, které se musí vyznačovat (alespoň v nějakém smyslu) jistou neobvyklostí a výjimečností, která dostatečně odůvodní předpoklad, že ani trest na samé dolní hranici zákonné trestní sazby není způsobilý vyjádřit jejich význam (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2012, sp. zn. 7 Tdo 303/2012). Postup podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku proto nemohou odůvodnit jen běžně se vyskytující skutečnosti, např. že pachatel před spácháním činu vedl řádný

život a ani přesvědčení soudu, že trest odnětí svobody uložený v mezích zákonné trestní sazby by byl pro pachatele příliš přísný (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 1966, sp. zn. 4 Tz 14/66). Samozřejmě mimo takových okolností případu či poměrů pachatele však musí být splněny i další zákonné předpoklady – tj., že použití nesnížené sazby trestu odnětí svobody by bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, a nápravy pachatele lze dosáhnout i trestem odnětí svobody kratšího trvání (k poslední podmínce viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2019, sp. zn. 11 Tdo 613/2019; blíže srov. také PÚRY, F. In: ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 1080). Jinými slovy § 58 odst. 1 trestního zákoníku je možné aplikovat pouze za mimořádných okolností, a proto jej nemohou odůvodnit pouze standardní skutečnosti. Toto ustanovení je totiž z vůle zákonodárce chápáno jako odchylka, kterou je možné využít pouze výjimečně (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2017, sp. zn. 11 Tdo 239/2017).

39. Z výše uvedených hledisek k interpretaci § 58 odst. 1 trestního zákoníku je možné konstatovat, že podmínky pro užití daného ustanovení nebyly v dané věci a ani v případě obžalovaného splněny a byl mu tak uložen trest mimo trestní sazbu stanovenou v zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně totiž vyplývá, že tento soud svůj závěr o naplnění podmínek § 58 odst. 1 trestního zákoníku založil v podstatě na takových skutečnostech, které se jednotlivě, ale ani v celku, nijak nevymykaly standardním polehčujícím okolnostem, ať již v zákoně výslovně uvedeným či nikoliv. Z těchto důvodů shledal odvolací soud námitky státního zástupce za zcela důvodné.

40. Roli obžalovaného na celé trestné činnosti nelze bagatelizovat. Okolnosti spáchání trestněprávně relevantního jednání podstatně zvyšují závažnost tohoto jednání, stejně jako skutečnost, že obžalovaný naplnil skutkovou podstatu dvou trestných činů. Obžalovanému také přitěžuje, že zvláště závažný zločin spáchal v zjištěném úmyslu, opakovaně a na více místech. Vedení řádného života lze přitom podle odvolacího soudu vnímat jako okolnost běžnou, kterou je třeba zohlednit při ukládání trestu v mezích zákonné trestní sazby, tedy uložením úhrnného trestu odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby pro trestný čin nejpřísněji trestný, tedy v daném případě v trvání osmi let. Odvolací soud se na druhou stranu neztotožnil s výměrou trestu, kterou navrhoval státní zástupce v oprávněm prostředku, tedy úhrnný trest odnětí svobody v trvání deseti let, kdy takto stanovenou výměru trestu považuje odvolací soud za nepřiměřeně přísnou, a to mimo jiné i s ohledem na výše uvedenou polehčující okolnost předchozího vedení řádného života, kdy je zřejmé, že prognóza resocializace obžalovaného je více než příznivá, kdy i v rámci dosavadního výkonu vazby se nedopustil kázeňských prohřešků a je z výkonu vazby pozitivně hodnocen. Dále odvolací soud obžalovanému přiznal polehčující okolnost účinné lítosti ve smyslu § 41 písm. o) trestního zákoníku, když obžalovaný v rámci svého konečného návrhu nejen přiznal odpovědnost za stíhané jednání, ale svého jednání i upřímně litoval. Odvolací soud v této souvislosti musí zdůraznit, že pokud by obžalovaný tuto sebereflexi projevil již na počátku trestního řízení, bylo by možné s pravděpodobností hraničící s jistotou využít institutu mimořádného snížení trestu odnětí svobody ve smyslu ustanovení § 58 trestního zákoníku. Pokud tak obžalovaný učinil až v konečném návrhu odvolacího řízení (ve smyslu přijetí odpovědnosti a projevení účinné lítosti), nalezla tato jeho sebereflexe odraz toliko v přiznání výše uvedené polehčující okolnosti, která se spolupodílela na stanovení výměry úhrnného trestu odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby.

41. Obžalovanému tedy i odvolací soud vyměřil trest odnětí svobody v takové výši, u níž trestní zákoník nepřipouští podmíněný odklad výkonu trestu, kdy podle § 81 odst. 1 a § 84 trestního zákoníku lze výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložit jen u výměry nepřesahující tři léta. Již z tohoto důvodu byl obžalovanému trest odnětí svobody stanoven v nepodmíněné formě. Pro výkon uloženého trestu odnětí svobody byl obžalovaný podle § 58 odst. 3 trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle názoru odvolacího soudu jsou u obžalovaného dány předpoklady pro aplikaci moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku, a to vzhledem

ke skutečnosti, že obžalovaný nebyl doposud soudně trestán a trest odnětí svobody byl uložen na samé spodní hranici, s níž jinak trestní zákoník spojuje výkon ve věznici se zvýšenou ostrahou.

42. Výrok soudu prvního stupně o ochranném opatření – zabrání věci – neobsahuje žádná pochybení, která by si vyžadovala zásah odvolacího soudu. Koneckonců obžalovaný a ani státní zástupce v tomto směru jakékoli konkrétní odvolací výhrady ani nevznegli. Proto byl tento výrok z napadeného rozsudku převzat beze změn, byť je nutné argumentaci soudu prvního stupně doplnit, že obžalovaný měl nadlimitní zásobník ve smyslu § 3 odst. 5 zákona o zbraních v držení v rozporu s ustanovením § 11b tohoto zákona.

43. Odvolací soud tedy shrnuje a uzavírá, že z podnětu odvolání státního zástupce zrušil napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu v celém rozsahu a podle 259 odst. 3 trestního řádu ve věci sám znovu rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. Odvolání obžalovaného neshledal důvodným, proto ho zamítl postupem podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Je proti němu možné podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f trestního řádu.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá, a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 13. ledna 2025

Mgr. Kamila Elsnicová
předsedkyně senátu